

רע"פ 7231/14 - יוסף גולדמן נ' מדינת ישראל

רע"פ 7231/14 - יוסף גולדמן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 7231/14

יוסף גולדמן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[03.11.2014]

כבוד השופט א' שהם

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 1.10.2014, בעפ"ת 10632-06-14, שניתן

על-ידי כב' השופטת נ' אהד

החלטה

1. ביום 24.9.1999, הורשע המבקש בגין עבירות תעבורה שביצע, והושת עליו עונש פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך שלושה חודשים. המבקש לא הפקיד בבית המשפט את רישיונו ולא הפקיד תצהיר מטעמו, וביום 28.9.2003, נתפס המבקש כשהוא נוהג ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח בת תוקף. לפיכך, ביום 2.2.2014, הורשע המבקש, בבית המשפט לתעבורה ברמלה (כב' השופט ה' אבינועם), לאחר שלא התייצב לדיון ולא השיב בכתב לכתב האישום, בעבירות הבאות: נהיגה בפסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא ביטוח תקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה. בית המשפט לתעבורה השית על המבקש קנס בסך 3000 ₪, ופסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, למשך 36 חודשים.

2. כעשור לאחר מכן, הגיש המבקש לבית המשפט לתעבורה, בקשה למחיקת העונש שנגזר עליו, מחמת התיישנות. ביום 21.5.2014, דחה בית המשפט לתעבורה (כב' השופט א' אנושי) את הבקשה על הסף בטענה כי אין בידי בית המשפט לתעבורה הסמכות לדון בבקשה להתיישנות הענישה, וסמכות זו, ככלל, שמורה לבית משפט השלום, וזאת בהתאם להלכות שנקבעו בע"פ 3482/99 פסי נ' מדינת ישראל (16.12.1999) (להלן: עניין פסי), וברע"פ 6518/08 דוד אליון נ' מדינת ישראל (20.8.2008) (להלן: עניין אליון). על החלטה זו, הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר, אך משלא מצא בית המשפט לתעבורה לשנות מהחלטתו, נדחתה בקשתו ביום 26.5.2014.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על החלטתו של בית המשפט לתעבורה מיום 21.5.2014, לפיה נעדר בית המשפט לתעבורה סמכות לדון בבקשה להתיישנות הענישה. בערעורו טען המבקש, כי התיישנות עונש פסילה, שונה מהתיישנות עונש קנס, וההלכות בעניין פסי-ו-אלין, מתייחסות אך לעניין התיישנות עונש קנס. בנוסף, טען המבקש, כי עונש הפסילה הינו עונש פלילי במהותו, ללא כל סממנים אזרחיים, וככזה אין לבית משפט השלום כל יתרון בהכרעה בטענת התיישנות. מנגד, טענה המשיבה, כי ההלכה בעניין פסי עוסקת בשאלת הסמכות העניינית לדון בהתיישנותו של עונש באופן כללי, ולא דווקא בקנס. בפסק דינו מיום 1.10.2014, דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נ' אהד) את ערעורו של המבקש בטענה כי: "מדובר בשאלה הקשורה לדיני התיישנות ככלל, ולגביה יש ליתן פסק דין הצהרתי הקובע האם חלה התיישנות אם לאו. עם הינתן פסק דין הצהרתי כאמור, על-ידי בית משפט השלום, ישוב המערער אל הערכאה שגזרה את העונש, יציג את פסק הדין ההצהרתי בשאלת התיישנות, ושם יכריע בית המשפט האם בטל העונש או שאינו בטל, זאת בהתאם לחוק ולתקנות הרלוונטיות החלות על העונש".
4. בבקשה לרשות ערעור, מפנה המבקש את עיקר טענותיו כלפי פסקי הדין עליהם נשענו הערכאות הקודמות. נטען, כי התיישנותו של עונש הפסילה, בשונה מעונש הקנס, דינו להתברר בבית המשפט אשר גזר את העונש, וזאת נוכח היותו של העונש פלילי במהותו. בנוסף, חזר המבקש על הטענה לפיה, ההלכה שנקבעה בעניין פסי, עוסקת אך בהתיישנות עונש קנס, ולפיכך אינה רלוונטיות בעניינו.
5. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה ובקריטריונים שנקבעו לרשות ערעור "בגלגול שלישי", כפי שחזרו ונשנו בפסיקותיו של בית משפט זה. הבקשה איננה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ואף לא מתעורר חשש, כי נגרם עיוות דין כלשהו, או אי צדק כלפי המבקש. לפיכך, דין הבקשה להידחות (רע"פ 6785/14 אייבי נ' מדינת ישראל (29.10.2014); רע"פ 6515/14 נהרי נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (27.10.2014); רע"פ 5423/14 קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). בנוסף, חלקים גדולים מן הבקשה שלפניי מהווים העתק מדויק של הודעת הערעור, אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, וכפי שציינתי ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013): "בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער". מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.
6. בבחינת למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון להידרש בקצרה לגופו של עניין. לאחר שעיינתי בהכרעותיהם של בית המשפט לתעבורה ושל בית המשפט המחוזי, מצאתי כי בדין נדחו טענותיו של המבקש לעניין סמכותו של בית המשפט לתעבורה לדון בהתיישנותו של עונש הפסילה אשר הושט על המבקש. שאלת הסמכות העניינית לדון בהתיישנות העונש, בניגוד להתיישנות עבירה, הוכרעה זה מכבר בעניין פסי: "נושא התיישנות מעלה שאלות שונות, הן במישור המשפטי והן במישור העובדתי. הבירור העובדתי של סוגיית התיישנות יפה לבית-המשפט האזרחי לערכאותיו. חיזוק לאופייה האזרחי של הסוגיה ניתן למצוא בעובדה, כי בהליך של בירור סוגיית התיישנותו של העונש, אין התביעה המשטרית - שהיא המייצגת את המדינה המאשימה בהליך פלילי - מוסמכת לייצגה עוד, ועל-פי סעיף 4 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), התשי"ח-1958, המדינה תיוצג על-ידי היועץ המשפטי לממשלה או על-ידי בא-כוחו."
7. מסקנתי היא, אפוא, כי על אף שבעניין פסי בית המשפט דן בשאלת התיישנות עונש קנס, ההלכה שנקבעה בנושא, שרירה וקיימת גם לעניין התיישנות עונש פסילה.

8. משלא מצאתי מקום לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", דין בקשת רשות הערעור להידחות. ניתנה היום, י' בחשוון התשע"ה (3.11.2014).